

er sket indenfor Udvalget, at man absolut holder fast paa, at Staten ikke maa yde mere end Halvdelen, at man altsaa ikke vil gaa med til vort Ændringsforslag, hvorved Lodsejernes Tilskud begrænses saaledes, at det er Statskassen, der kommer til at løbe Risikoen. Rent forretningsmæssigt set er det efter min Mening ikke saa lidt af en Dumhed, at man ikke vil gaa med til at bevilge et saa stort Beløb, at Digeanlægget overhovedet kan blive opført. Vi maa huske paa, at Jernbanedæmningen ved Sneum Bro fremdeles ligger overordentlig stærkt udsat for Vesterhavets Oversvømmelser. Vi har temmelig sikkert i frisk Minde, hvilken Kalamitet der opstod, da man med Hensyn til hele Banetransporten til Esbjerg maatte „udenom og hjem“, som man siger, altsaa nordenom for at komme ned til Esbjerg, da Linien i lang Tid var ufarbar. Man kan naturligvis svare, at Sneum Bro er nu saaledes gjort i Stand, at den nok skal staa for de Tørn, som Vesterhavet vil udsætte den for, men det ved man nu for det første intet om, og for det andet er det givet, at Jernbanedæmningen vil tage betydelig Skade, naar vi faar Oversvømmelser. Derfor siger jeg, at rent forretningsmæssigt set er det overordentlig uklogt, hvis Rigsdagen og Statsmyndighederne ikke vil være med til at skabe saadanne Betingelser, at Digeanlægget kan blive opført. Mindretallet tror nemlig ikke paa, at Lovforslaget vil faa reel Betydning, medmindre det af os stillede Ændringsforslag bliver gennemført.

Jeg vil altsaa meget indtrængende anbefale at vedtage Mindretallets Ændringsforslag, hvorved det bliver muligt, at det omtalte Digeanlæg kan blive udført. Ikke alene for Egnen derovre, men for vort hele Samfund vil det have Betydning, at vi bliver færdige med Digeanlægene paa Jyllands Vestkyst og derved bidrager vort til, at Jorderne der efterhaanden kan komme i Kultur.

Foss: Det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Brørsen) har stærkt lagt Folketinget paa Sinde, at det bør gaa langt videre med Tilskuddene til Digeanlægget ved Darum, end det foreslaas i Lovforslaget, og har som Begrundelse derfor anført, at naar dette Dige bringes til Udførelse, vil Befolkningen paa den vedkommende Egn komme til at betale 100 Kr. pr. Td. Land, hvilket det ærede Medlem karakteriserede som et stort Offer. Jeg forstaar ikke rigtigt, at man kan tale om at ofre, naar man anbringer Penge i

sin egen Ejendom. For hvem gælder da Ofret? Det gælder en selv, men et saadant Offer er jo ikke noget Offer. Snarere gør det Indtryk paa mig, naar det ærede Medlem fremhæver, at der stadig maa anvendes store Beløb paa Befolkningen i Vestjylland, og at Vestkysten skal man først og fremmest støtte med Pengebidrag. Jeg erkender, at Vestjyderne er kostbare Medborgere, men om egentlig Tiden er inde til at motivere yderligere Udgifter hermed, staar mig ikke klart. Vi har ved en Række Love og Forslag her paa Rigsdagen dels besluttet og dels forberedt overordentlig store Udgifter. Snart er det 50 Millioner til en Kornordning, snart er det 30 Millioner til en Kulordning, snart 100 Mill. Kr. til Statsbaneanlæg og snart 60 Mill. Kr. til Privatbaneanlæg. Man kan naturligvis under disse Forhold sige, at det gør ikke saa meget med en Pølse i Slagtetiden, men man fristes til at spørge: Hvor skal alle disse Penge komme fra?

Imod det foreliggende Lovforslag vil man ganske vist ikke kunne rejse den Indvending, at det tilsigter en uproduktiv Anvendelse af Penge, det tilsigter tværtimod en Anbringelse af Penge paa en saadan Maade, at Midlerne ikke er forsvundne, tabte, delte ud, afleverede, men at der kommer Værdi for Værdi. Men der er dog den Ting at bemærke, at her er det Meningen, at de Værdier, der skal gives, skal delvis gives af det hele Samfund, medens kun nogle af Samfundets Medlemmer, nemlig Lodsejerne, skal have det, der kommer ud af Gaven. Digeanlæggets Berettigelse bør og kan kun ligge deri, at det giver en til Anlægsomkostningerne svarende Gevinst for de Jorder, der her er Tale om, men denne Gevinst vil jo tilfalde Lodsejerne ubeskaaret. Den danske Stat har ganske vist i saadanne Tilfælde fulgt den Praksis, at den betaler Tilskud, og jeg forstaar, at det er vanskeligt at komme bort fra denne Praksis, og at Lodsejerne maa med nogen Ret kunne sige: Hvad alle andre har faaet under lignende Forhold, maa ogsaa vi kunne begære. Men dette forekommer mig at være den eneste Berettigelse for Bevillingen af de omspurgte Beløb. Det opfordrer imidlertid til at være varsom, og det opfordrer til ad Aare at tage det Spørgsmaal op til fornyet Overvejelse, inden man kommer saa vidt som her: om det egentlig er et berettiget Krav, at Staten skal betale Tilskud til Bygningen af Diger, hvis Resultat skal og bør være en Værdiforøgelse, der mindst svarer til de